

Arrest

nr. 197 794 van 11 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. DE PONTIERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 15 van het EVRM, van de artikelen 7, 39/70 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

1. In de mate waarin de verzoekende partijen de schending aanvoeren van de artikelen 3 en 15 van het EVRM en van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de verzoekende partijen nalaten met concrete gegevens uiteen te zetten waarin de bestreden beslissingen deze wettelijke voorschriften zouden schenden. Overeenkomstig artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De verzoekende partijen zetten de wijze niet uiteen waarop de door hen opgesomde wettelijke voorschriften door de bestreden beslissingen worden geschonden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandelingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit. Tevens bevatten de bestreden beslissingen een motivering in feite, namelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 september 2016 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen en dat de verzoekende partijen “niet in het bezit [zijn] van een geldig paspoort met geldig visum”. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandelingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

3. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te

stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden bestuurshandelingen werden genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op het feit dat de verzoekende partijen “niet in het bezit [zijn] van een geldig paspoort met geldig visum”. Daarnaast wordt er met verwijzing naar artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit op gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 september 2016 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen zich niet verzetten tegen de door de gemachtigde van de staatssecretaris gedane en op de beschikbare gegevens van het administratief dossier gebaseerde bevindingen. Deze bevindingen en de daaraan gekoppelde motieven blijven dan ook overeind.

In de mate waarin de verzoekende partijen betogen dat hen geen bevelen om het grondgebied te verlaten mochten worden gegeven omdat het tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2016 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ingediende beroep nog hangende is en “zij op dit ogenblik legaal verblijven in België en er op hopen dat zulks in de toekomst ook het geval zal zijn”, merkt de Raad op dat bij arrest nr. 183 036 van de Raad van 27 februari 2017 aan de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. De verzoekende partijen hebben aldus geen actueel belang meer bij dit middelenonderdeel. De Raad wijst er volledigheidshalve op dat het schorsend effect van de beroepstermijn en het onderzoek van het beroep uit artikel 39/70 van de vreemdelingenwet niet verhindert dat een terugkeerbesluit wordt genomen, maar wel dat dit ten uitvoer wordt gelegd (RvS 10 maart 2015, nr. 11.124 (c)).

De verzoekende partijen slagen er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het middel lijkt, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.”

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 19 oktober 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij vraagt gehoord te worden. Ter terechtzitting van 19 december 2017, waar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 9 oktober 2017 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: “De verzoekende partij verwijst naar het verzoekschrift. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”

2.4 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de verzoekende partij door louter te verwijzen naar haar verzoekschrift geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 9 oktober 2017 werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in bovenvermelde beschikking van 9 oktober 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond is.

2.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU